

Вяра

Елзи и Симеон Попови

Съдържание:

Вяра	1
Глава 1 - ВЯРА	2
Глава 2 - ПЛОДОВЕТЕ НА ВЯРАТА	3
Глава 3 - ЩО Е ЖИВОТЪТ	5
Глава 4 - КАМЪКЪТ, КОЙТО ПРЕЗРЯХТЕ	7
Глава 5 - НИЕ СТОИМ ПРЕД БОГА	9
Глава 6 - ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО	10

Глава 1 - ВЯРА

“А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат.” Евреи 11:1

Книгата “Послание към евреите”, която е част от Новия Завет, е написана за уморени християни. Като повярвали в Господ Исус Христос, те очаквали нов радостен, послан с много цветя живот. Но срещнали страдания, гонения заради вярата и огнена омраза. И горчиво разочарование ги обладало. За това авторът на посланието ги насърчава. Представя им лика на Господ Исус в слава. И понеже пътят на поучението е дълъг, а този на примера – кратък, той отправя погледите им към редица прекрасни примери от миналото, с увещание да не отпаднат. Отчаянието е лош съветник. Имайте вяра!

Но **що е вяра?** Според едни, тя е сърдечна връзка с Бога. Други приемат, че е твърдо упование в Него, а трети мислят, че е дълбока вътрешна увереност в благата Му воля. В единадесета глава имаме класическото определение на това понятие. В оригинала, тук е употребена гръцката дума „елпицомен”. Тя се среща само веднъж в Библията и то на това място. Никъде другаде тази дума не се е срещала. За това истинското ѝ значение през хилядолетията било неясно. Преводачите се стараели да го налучкат. За голямо щастие преди няколко години бил намерен непознат до сега гръцки ръкопис, в който се споменава тази дума с ясното значение: „нотариален акт”.

Кога се издава нотариален акт? Не когато купим килограм домати или един хляб, но щом закупим къща, вила, нива или нещо друго. Тях ние не можем да поставим в пазарска чанта. Но имайки в джоба нотариалния акт, ние сме спокойни собственици на имота и разполагаме с него, като господари. Вярата е крепостен акт, написан с Христовата кръв и подпечатан със Святия Дух. Съдържа знание, защото иде от слушане, но има и твърдата увереност, че притежава истината.

Тя е правилен поглед към миналото. Тя даде на Авел олтар, за да принесе сърдечна жертва. Изгради ковчег на Ной за да го спаси от потопа. Ерихонските стени паднаха не от многократното обикаляне, но от **в я р а т а н а е в р е и т е**. Великанът Голият падна не от камъка, а от **в я р а т а** на Давид. Господ Исус изпрати учениците си, като агнета срещу вълци. И с какво ги въоръжи? Не с остри зъби или здрави рога, а с **в я р а**. За това те страдаха, наистина, но и победиха.

Вярата е днес тъй необходима. Някои твърдят: Вярата е била наистина полезна и нужна, но за миналото. Днес вече имаме техника, наука, философия, изкуство. Защо ни е

вярата тогава? Тя е вече остаряла и мястото ѝ е в музеите. Има наистина временни неща. Но има и вечни. Вярата е нещоечно. Можем ли да кажем за слънцето, че е остаряло и при днешната наука и нови мощности то е излишно? Или за въздуха, че вече не е нужен? Вярата е била нужна преди. Необходима е и днес. Докато човечеството страда, труди се и очаква, ще продължава и да вярва. Вярата е ръката, която приема Божиите дарове, устата, която усвоява небесната храна, касата, в която се събират вечните бисери.

В една картинна галерия в Рим е изложена картина, която представлява изцелението на слепия Вартимей. Двама посетители я разглеждат. „Знаеш ли, кое най-много ми харесва?“ пита единият. „Сигурно Исус?“ – „Не. Нещо друго.“ – „Тогава може би слепеца?“ – „И това не.“ – „Най-много ми харесва тоягата на слепеца. Вартимей тича към Исуса и още преди да е прогледал, захвърля тоягата. Знае, че тя вече не му е нужна. Ето това е вяра!“

Вярата е поглед над пространството. Уверена е, че Бог е Господар над вселената и не прави грешки. Спасява грешници и ги дарява с опрощение на греховете им. Грижи се за нас и щом Го обичаме всичко съдейства за нашето добро. Тя е стълбата, по която се изкачват нашите молитви към Бога и слизат Неговите щедрости. Това ни вдъхва спокойната увереност да вършим ежедневните си задължения като богослужение.

Мъж и жена работят в един фар, далеко в океана. При тях е на посещение един познат, който се чуди на изолирания им живот. Но ето излиза яростна буря. Вълните се нахвърлят срещу фара като разярени зверове. Гостът е уплашен. „Не виждате ли каква опасност ви грози – пита той неспокойно. Та вълните могат да катурнат фара. И тогава?“ Пазачите отговарят спокойно: „Затова не сме и мислили. Знаем, че фарът е здраво изграден на голяма скала. Нашата длъжност е да чистим стъклата на фара и да поддържаме нощно време лампите в изправност, за да не се разбие някой кораб в подводните скали. А вълните не наблюдаваме. Те идват и си отиват, но фарът остава.“ Ето това е вяра.

Тя е поглед и към бъдещето. Знаем, че като се разруши нашето земно тяло имаме при Бога дом вечен, неръкотворен. Тя ни уверява, че Господ Исус пак ще дойде на земята като Изкупител на Своите и като съдия на невярващите. Тя е входната карта за Божието царство и е толкова просто нещо, че мнозина не искат да я приемат.

За земните **явления** имаме сетива: зрение, слух, обоняние, вкус, осезание. **Духовните приемаме чрез вяра.** Тя най-топло се изразява в молитвата. Тогава вярващият приема Божията близост с дълбоко и щастливо умиление.

Любовта говори: Бог иска да бъде мой и това ме прави щастлив.

Надеждата твърди: Бог всичко знае и превръща злото в добро.

Вярата поддържа: Бог може и за това превъзмогавам света.

Драги читателю, имаш ли вяра в Бога? Каква е тя? Не е нужно да бъде голяма или силна. Важното е, да е жива и да те свързва с всемогъщия небесен Баща и Неговия Син Господ Исус. Моля Бога за това, да ти даде тази жива спасителна вяра. Безценен Божий дар за нас в този свят е вярата. Явление на вечните невидими неща.

Глава 2 - ПЛОДОВЕТЕ НА ВЯРАТА

В посланието към Евреите 11:29 четем:

Вяра

„С вяра израилтяните минаха през Червеното море, като по сухо, на което като се опитаха и египтяните се издавиха.“

Това било преди 3500 години. Много пъти, преди и след това събитие, хора са преминавали Червеното море с лодки или кораби. Но тука се казва, че преминаването станало с вяра. И за това не може да се забрави. **Делата на вярата са вечни.**

Големият вожд на еврейския народ тогава, Мойсей, смело се явил в палата на жестокия и крайно славолюбив фараон Рамзес II и поискал да бъде пуснат народът, който вече 430 години робувал на египтяните. Разбира се, високомерният властелин гордо отказал. Последвали много язви, т.е. наказания от Бога, които засягали цялата египетска държава. Но надменният монарх все отказвал. Най-после през една съдбоносна нощ минал ангелът на смъртта и погубил във всяко египетско семейство първородното дете. Трагедията била **неизмерима**. Египтяните подканяли евреите по-скоро да напуснат страната, за да престанат наказанията. Еврейският народ излязъл от Египет и се настанил до брега на Червеното море на бивак. Обаче загубата скоро била забравена. Кой сега ще работи на изнежените господари – египтяни? Кой ще изпълнява безплатно амбициозните им планове? Защо оставихме да бъдем надхитрени от своите роби? И фараон Рамзес II дава заповед на многобройните си кавалеристи и военни страшилища тогава – бойните колесници, да тръгнат да догонят робите и отново да ги върнат на работа. Фараонът мислеше, че се бори против роби. И не искаше да разбере, че воюва против Бога. Кой земен жител е могъл да се похвали, че е победил Бога?

Свободните вече роби изведнъж съзират приближаващата стихия. И смъртен страх ги обладава. Отново тежък безплатен труд. Пак жестоки удари с тояги по още незаздравялите рани. И зароптаха против Мойсей. „Защо ни изведе от Египет? Нали ти казахме, остави ни да робуваме. По-добре е да работим там, отколкото да бъдем избити сега.“ Те виждаха земните си врагове. Обаче небесните си приятели, невидимите Божи ангели, те не виждаха. Имаха две възможности: или да вдигнат бели знамена и да се предадат, или да извършат масово самоубийство и да се издавят в морето. Но Бог беше определил трети път. Този на вярата. А той водеше през морето. Колкото по-страшна е безизходицата, толкова по-велико е делото на вярата. Бог за това ни води през трудности, за да ни манифестира славата Си. Тука откриваме чудна любов и дълбока премъдрост.

Когато египетската армия приближила, Бог заповядал на Мойсей да простре жезъла си над морето. Изведнъж се появил силен вятър, който разделил водата на морето, така че се образувал път по морското дъно. Но ще има ли смелост народът да тръгне по този опасен път и то нощно време? Сигурно Мойсей и брат му Арон първи са тръгнали, а след тях – всички. Освен това небесен светъл облак предвождал бегълците, а тъмен облак застанал пред гонителите и спрял хода им. Пътят по морското дъно бил път на вяра, а не на виждане. **Окото вижда опасностите, а вярата съглежда победата.** В I Коринтяни 10:2 ни се казва, че народът приел кръщение, минавайки през морето. А от Псалм 77:17 ни става ясно, че валил дъжд. От това кръщение робите се превърнали в свободен вече народ.

Като видели как и накъде се изплъзнали робите им, египтяните се стъписали. Те никак не предполагали, че така майсторски ще им избягат. И сега въпросът е: да ги последват ли по дъното на морето? Но си казвали: Ако робите могат, и ние можем. Освен това имаме колесници, теглени от здрави коне. Трябва да знаем, че всеки, който върви напред без вяра, тича към гибелта си. Когато Бог иска да накаже някого, отнема му ума. Известно време, докато всички навлязат, пътуването било спокойно. Но според Псалм 77.18 станало земетресение. Излял се пороен дъжд. Колелата на колесниците затъвали до

осите. Разбрали с ужас, че Бог воюва против тях. И понечили да се върнат обратно. Открили безумието си, но твърде късно. Преди можеха да оставят робите си на свобода и да си живеят спокойно. Сега те ги оставиха свободни, но не можели да се успокоят, нито да се върнат в домовете си.

Когато бившите роби застанали на отсрещния бряг, Мойсей отново прострял жезъла си. Вятърът спрял и водите на морето се съединили като погребали армията на преследващите ги. Радостта на спасените била неопишуема.

Има някои много важни поуки и за нас днес. Колко е хубаво, че Бог понякога разстройва нашите любими планове, за да ни покаже Своя много по-разумен план и така да ни издигне на по-висока плоскост.

Всички истински велики дела и постижения са плод на вярата. Но само онази вяра е полезна, която е преминала през огнено изпитание. Защото тя не само ни спасява, но и превръща трудностите и пречките в свои съюзници и слуги.

Всичко е възможно за този, който вярва, защото той се е сдружил с Бога, за Когото няма нищо невъзможно.

Вярата е ръката, която движи ръката, която движи света.

Само тогава разбираме Божието Слово, когато го приложим на изпитание в нашето ежедневие. Неговата власт ни става тогава очевидна, когато преминем през опасности.

Не гледай само на трудностите. Погледни към Бога, Който стои над тях и ги командва.

Онзи, Който може да раздели морето, за да преминем през него, Който преодолява всичките трудности, заслужава нашето доверие и вечна благодарност, вярна служба и пламенна любов.

Глава 3 - ЩО Е ЖИВОТЪТ

Живот. Кой го е разбрал? Кой го е видял? Кой му се е наситил? Кой знае що е той? Всички живеем и искаме още да живеем. А не знаем що е живот. Приемаме го като факт. Подарен ни е. Пазим го като най-скъпо съкровище. Наблюдаваме го. Отбелязваме началото му. Установяваме със скръб края му. Но не можем да го обясним.

Директорът на затвора отишъл в килията на един осъден на смърт и го запитал, какво да му приготвят за ядене за утрешния ден. „Всяко твое желание ще изпълним” – му казал той. Затворникът заплакал. Разбрал, че ще го обесят на другия ден. „Дайте ми само хляб, сол и вода, но не ме бесете” – отговорил той. Директорът дигнал безпомощно рамене.

Има нещо дълбоко трагично в живот ни: всички пътуваме неотклонно към смъртта. Незнаем що е живот. Още по-малко знаем що е смърт. И колко ни плаши тя. Дебне ни още от рождението ни. Животът прилича на река, която извира от голяма височина, тече надолу, докато стигне морето. Що е борбата ни против смъртта? Само стремеж да поотложим момента на нейното пристигане. В Псалом 24 се представя смъртта като овчар. Чудно ли е, че си взема по някоя овца, овен или агне?

Една приказка разказва за африканския град Ухалома (т.е. „Вечен живот”). Един негър чул за него и решил да се пресели там. Няколко месеца пътувал пеша. И колко се зарадвал, като го съгледал най-после отдалеч. Като го доближил, една траурна процесия го

срещнала. „Какво е това?“ – запитал изненадано той. „Един младеж внезапно почина и отиваме да го погребем“ – му отговорил някой. И той разбрал, че „Вечен живот“ е само името на града, но не и неговото естество. И тука, както и навсякъде, хората си спомнят за миналото с огорчение, преживяват с грижи настоящето и изпитват страх към бъдещето.

И ето, сред този неспиращ поток към смъртта застава Исус с величествена декларация:

„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота.“

Тези думи са нещо нечувано, небивало. Никой в цялата световна история не е говорил така. Исус донесе на земята истинския, духовния живот. Единствен Той може да каже: „Аз съм животът“. В Него животът се яви във вид на човек. Рано на пролет задухва топлия вятър „Развигор“. И от скованата от студ земя никнат хубави цветя. Дърветата започват да разпукват пъпките си. Така и Исус събужда у нас Божествен живот и внася в душата небесна радост. Ние не знаем що е живот. Но знаем какъв е той. Това виждаме в живота и примера на Исус. Чистите се привличат от него. Виждат недостатъците си и стават по-чисти. Грешните го търсят, защото Неговата доброта не е горда и недостъпна. Той милостиво ги приема и издига към Себе Си. Истинският живот е под крилата на Исус и е наситен с вяра в Него. Щом Бог действа в нас, проявява естеството си чрез нас, ние истински живеем. Всеки земен жител има блажената способност да преживява Бога в душата си.

Библията ни дава духовно разбиране за живота и смъртта. Живот, това е близко общение с Бога. И се нарича блаженство. Смъртта е раздяла от Него и се казва гибел, най-голямото нещастие. Нашият живот е придвижване. Но към какво? Към живот или към смърт. Никъде няма застой. „Всичко тече“ – казва Хераклит.

Мнозина ходят по широкия път, който води към смърт. Отрекли спасителната вяра в Исус, те закоравяват сърцата си против Бога, погазват с нечисти крака Божията любов и отхвърлят поканата за покаяние. Приспиват съвестта си, за да вършат всякакъв грях. И за това са недоволни, празни, нещастни. Имат панически страх от земната смърт. Последният им час е свързан с неописуем ужас.

Малцина ходят по тесния път, който води към истински живот. Исус свързва нашето бъдеще и щастие със Себе Си. Душата е пълна с вяра, надежда и любов. Те чуват Неговите думи не само с телесните си уши, но и със сърцето си и ги приемат, като вечни истини и всецяло уповават на Него. Още сега те предвкусват вечния живот.

Вижте загубената овца. Докато бягаше от стадото, тя се приближаваше до опасните пустини, където я очакваха вълци, чакали и орли. Но, като я намери Добрият пастир и я носеше на раменете си, тя се движеше към небесната кошара. Същото беше и с блудния син. Напарфюмиран, той се веселеше и гуляеше с приятели и приятелки със съмнително поведение. Придвижваше се към смъртта, докато отиде до там, че трябваше полугол и бос да гони свинете по трънливи полета и бодливи храсталаци, а вечерта те му даваха да залъже глада си от свинските корита. Но един ден той реши: Ще стана да ида при моя отец и ще го моля за прошка. Облечен с дрипи, вонящ, той се приближаваше към живота.

Вярващият има пълноценен живот, среща земния край със спокойствие и надежда. Ожидва да види това, в което вярва. При погребението на един вярващ баща, синът му казва на гроба: „Моят баща сега е там, където в същност беше винаги“.

При военни маневри, войниците били разквартирувани по къщите в близкото село. Един млад вярващ войник приет от стара брачна двойка, седял около масата с хазяите си и водел непринуден разговор. Стопаните го помолили да им разкаже нещо от живота си. И той споделил с тях опитността си. „Радвам се, защото срещнах Спасителя Исуса и Му предадох сърцето си. Той влива все нова радост в душата ми. Живея за Исус. И всяка земна задача изпълнявам, като богослужение.” Тогава войникът помолил старите си познати: „Разкажете ми и вие нещо.” Старецът поклатил глава, погледнал тъжно жена си и казал: „Маро, къде сме ние? Та ние въобще не сме живели истински. Това, което преминахме, не беше живот”. Каква нещастна констатация! Само те ли мислят така?

Живот има тогава, когато сърдечно общуваме чрез вяра с Исус. Така ние се доближаваме все повече и повече до живота. И това става както тук на земята, така и отвъд през вечността. Нека всеки да изпита себе си! Амин.

Глава 4 - КАМЪКЪТ, КОЙТО ПРЕЗРЯХТЕ

*Той (Исус) е камъкът, който вие зидарите презряхте, който стана глава на ъгъла.
(Деяния 4:11)*

В книгата Деяния на апостолите, четвъртата глава, ни се говори за странен съд. Апостолите Петър и Йоан трябва да отговорят пред върховния духовен съд в Ерусалим за вярата си в Господ Исус. Съдиите, садукееи и фарисеи са враждебно настроени. На брой около 70, те съдят двамата апостоли. Но Петър смело заявява: „Исус е камъкът (скалата) Когото вие зидарите отхвърлихте. Той стана глава на ъгъла и чрез никого друго няма спасение, освен чрез Него.”

Велик бил момента, когато всемогъщият Бог решил да сътвори пречудната вселена и нашата красива земя. Безкрайно чуден бил процесът на провеждането на този грандиозен план. Но не по-малко величествено е Божието решение да основе **Своята църква**, тялото на Господ Исус Христос. Не е чудно, че тя съществува вече близо две хилядолетия, въпреки негодността и греховността на своите представители, въпреки огнената омраза и жестоките кървави гонения през първите векове. **Нейната основа е Божият Син Господ Исус, камъкът, канарата.**

Бог основа царството Си и на земята. Сред омразата – царството на любовта. Сред мрака – царството на светлината. Сред измамата – царството на истината. Сред падението и греха – царството на опрощението и спасението. Господ Исус, Божественият камък дойде на земята. Но го срещна дива омраза, бясно преследване, ожесточено презрение. И кои Го отхвърлиха? Не обикновеният народ, но именно зидарите, тези които разбират от градеж, специалистите, началниците, фарисеите, садукееите.

И защо това? Понеже грехът, комуто робуваха, бе затворил ума им и заключил сърцата им за небесните истини. Това е и стара и нова история. Така Йосиф бил продаден от братята си, защото им пречел в греховния живот. Чистият му живот ги изобличавал. Съвременниците на праведния Ной цели 120 години наблюдавали как този свят човек гради кораб на един хълм. Те би трябвало да се заинтересоват какво означава това. Да се вслушат в святите предупреждения за приближаващия потоп, поради всеобщото падение. Но те му се подигравали и го обявили за луд. Не е чудно, че всички се издавили.

И днес мнозина отхвърлят Господа Исуса. Не всички се обявяват за безбожници. Но по учтив, културен начин се държат настрана. Иде момент, обаче, когато въздържаната хладност се замества от огнена ненавист. Маската на благоприличие се смъква и отдолу лъсва звярът.

Чували сме за вулканите. Защо все още ги има и причиняват големи нещастия и страхотни поражения? Защото вътрешността на земята е разтопена лава, а кората на нашата планета е сравнително тънка. Лавата е немирна и от време на време търси отдушник. На распети петък човечеството преживя такъв вулкан. Омразата на човека против Бога, скрита дълбоко в сърцето, намери своя отдушник. Човечеството прикова Божия Син на кръста. Вие не сте ли чували и днес громки или сподавени викове „Разпни Го, разпни Го”? Наблюдавайте събитията по земното кълбо и ще се уверите, че то е обширна Голгота, където ние приковаваме Богочовека на кръст.

Въобщо, отношението на човека към Бога не е променено. Но и отношението на Бога към греха остава непроменено. Той и днес се отвръщава от злото и го наказва. И днес Той подготвя Своите кадри за царството Си, царство на правда, мир, радост и любов. Исус ще заеме Своето място: глава на ъгъла, т.е. център на идното човечество. И тогава милиони с ужас ще открият фаталната си житейска грешка.

Първата годеница на великия Моцарт скоро му върнала годежа. Понеже бил малък и тя се срамувала от него. Но после признала: „Незнаех, че бил такъв гений. В него виждах само един малък човек.” И днес мнозина виждат в Исуса само незначителна земна фигура. Но който Го отхвърли или отмине, се втурва в гибел. **Живот без Христос е грешен живот и носи само разруха.**

„Който нападне този камък, ще се строши” – твърди сам Господ Исус. Всяка агресия против истината е гибелна. В опасни места на моретата са издигнати мощни фарове. Нощно време те пръскат спасителна светлина за корабите. Но нощни птици се нахвърлят върху тях и умират. Високи океански вълни яростно ги нападат и се разбиват на воден прах и пяна. Такъв вечен фар е Г о с п о д И с у с – с в е т л и н а т а н а с в е т а . Тъмните сили, които Го нападат и отхвърлят, погиват. Показна е в тази насока съдбата на римския император Юлиан Отстъпник. Възпитан в християнството, тъй отстъпил и решил да въведе отново езичеството в държавата. При едно сражение в Месопотамия се заклекл пред Юпитер: „Ако спечеля битката, ще ти принеса всичките християни в жертва”. Но една стрела се забила в гърдите му. Като я извадил, кръв бурно бликнала и обляла пясъка наоколо. Отчаян, императорът грабнал шепя пясък и кръв, захвърлил ги нагоре и извикал последните думи на своя угасващ живот: „Ти победи, Галилеянино!”

Господ Исус продължава. *„Върху когото падне камъкът, ще го смаже”*. Имаме страшния съд. Един ден всички земни жители ще застанат на съд пред Бога. Всички ще отговаряме за делата си. **Б л а ж е н и с а т е з и , к о и т о н я м а т о т к а к в о д а с е с р а м у в а т . Н о в с е к и щ е ж ъ н е , к а к в о т о е с я л . Т у к м о ж е м д а с е е м к а к в о т о с и и с к а м е . Н о с м е д л љ ж н и д а ж ъ н е м с а м о о н о в а , к о е т о с м е с я л и . К а к в о е т о ? С љ щ и я т а п о с т о л П е т ъ р в п ъ р в о т о с и п о с л а н и е н и у в е щ а в а : „ Е л а т е п р и т о з и К а м ъ к . Т о й е с к љ п о ц е н е н и и з б р а н о т Б о г а ” .**

Драги читателю, Бог е поставил в нас Своя монограм, съвестта. Тя ни изобличава, като вършим зло. Нека това да не ви дразни, но приемайте гласа ѝ, като увещание на Божията любов. Застанете на тази здрава канара. Вие можете да треперите, но тя никога не трепери. Отворете сърцата си за Господ Исус. Молете Му се: „Господи Исусе, Ти си единствената здрава канара. Искам върху Теб да основа живота си. Зная, че ме любиш.

Помогни ми и аз да те обикна. Приеми сърцето ми. Искам да живея за Теб в този живот и през вечността”. Амин!

Глава 5 - НИЕ СТОИМ ПРЕД БОГА

В Изход 20:2-3 четем: „Аз съм Йехова твоят Бог. Да нямаш други богове...”

Бог е най-великата мисъл, най-възвишеното хрумване, най-чистата идея в човека. Въпросът за Бога не зависи от нас. Той ни се дава. Натрапва ни се. Приемаме го отгоре. Вкоренен е дълбоко в съзнанието ни. Един мислител твърди: „Като погледнеш звездното небе и отречеш Бога, ти си или ненормален, или лъжец”. А Емануел Кант допълва: „Две неща непрестанно възбуждат моето удивление: звездното небе над мене и моралният закон вътре в мене”. Величествен е моментът, когато започнем да мислим за Бога. Едва тогава мислим правилно за живота, за себе си и за ближния.

Човечеството, като цяло винаги е вярвало в Бог. Народите чувстват дълбока необходимост да вярват. Човек не може без вяра, както и без сърце. За да премахнем вярата в Бога, трябва най-напред да премахнем сърцето, съвестта и разума. Има отделни лица – безбожници. Но не и цели народи. Вярно е, че вярата може да бъде извратена, изкълчена, наситена с много измами, безобразия, суеверия и пр., но все пак почива на тази вътрешна необходимост. Това признава още Аристотел: „Всички човеци имат познание за Бога и всички приписват най-високото място на известно божествено същество.”

И ето, Бог се представя на човечеството. Аз съм твоят Бог. Пред нас е центъра на живота, вселената, съдбата. Бог говори. Колко чудно и велико е това! Бог не се крие. У Него всичко е явно. Аз съм Бог, т.е. Аз ви създадох. Животът, тази най-скъпа ценност, имате от Мен. Не ви питах, дали искате да живеете, когато ви поставих, като живи същества на земята. Няма да ви питам, дали искате да умрете, когато изпратя моята слугиня – смъртта, да ви прибере.

С това Бог отнема на идолопоклонството правото да съществува. То е строго забранено. Защото съдържанието му е мрак, измама, суеверие и разврат. И въпреки тази забрана, то още съществува и сред културните народи. Какво търсят, куклички и майmunки в леките коли? Нали, за да предпазват от катастрофи? Нима няма Бог, Когото да призовем за да ни пази?

Апостол Павел нарича корема – бог, а сребролюбие то – идолослужение. Имало някъде един много богат скъперник. Като бил на смъртно легло, накарал децата си да се закълнат, че след смъртта му няма да го събличат и къпят, а така ще го поставят в погребалния ковчег. Те се заклели. Но като умрял, първата им работа била да го съблекат. И открили много банкноти, с които било покрито под дрехите тялото му. Жалък идолопоклонник!

В една изложба имало, като експонати най-различни идоли, събрани от цял свят. На края имало златна монета с надпис: „Идол на западния свят”. Кой бил най-жалкият идол? **Животът днес е наситен с идоли:** имот, наука, техника, политика, жена, мъж, дете, мода, секс, лека кола, вила, световна слава и пр. Който изгони живия Бог от сърцето си, трябва да постави нещо друго там. Не само природата, но и сърцето не търпи празно пространство. Но всеки идол, всеки кумир, какъвто и да е, трябва да се разруши, защото има Бог.

През Великата френска революция Бог бил “свален” от небесния престол и заменен с върховното същество – разума. Актрисата Майлер представлявала това божество. Във великолепна каляска, потънала в цветя, тя минала по улиците на Париж. Придружавали я представителите на революцията начело с Робеспьер. Поставена в храма „Парижката света богородица”, тя приемала почитанията на тогавашния елит. Изминали 15 години. В Неапол лекар бил повикан бързо при тежко болна жена. На тавана на една кръчма, легнала в гнила слама, той съзрял някакво живо същество, което излъчвало отвратителен смрад. „Коя сте вие?” – запитал лекарят, едва задържащ погнусата си. „Аз бях върховното същество в Париж” – простенала умиращата. Нека да не се лъжем. **„Бог поругаем не бива”**.

Който служи на някой идол трябва много да внимава да не срещне истинския Бог, защото тогава ще му стане ясно колко глупав, жалък и безсмислен е животът му. Само безцелно преливане от пустото в празното.

И днес Божият Син отправя поканата на вековете: *„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени и аз ще ви успокоя”*. А чрез пророка Бог ни увещава: *„Към Мене погледнете и спасени бъдете всички земни краища, защото аз съм Бог, и няма друг”*.

Младата жена на един лекар обикнала един друг и го напуснала, като взела със себе си и малкото бебе. Лекарят останал сам. Изминали 20 години. Един ден докарали в болницата млад човек в безсъзнание. Лекарят веднага почувствал особена симпатия към него, още повече, че носел неговото презиме. Цяла нощ бдял над леглото му. Скоро младежът дошъл на себе си. Лекарят го разпитал и узнал, че той не познава баща си, защото майка му избягала от съпруга си, но била горчиво разочарована. Гордостта ѝ не ѝ позволила да се върне. „А как се казваше майка ти” – попитал с разтреперан глас лекарят. „Берта” – отговорил младежът. „Синко” – извикал лекарят – „та аз съм твоят баща”. И баща и син се прегърнали. „Татко, татко” – извикал болният – „за пръв път мога да кажа тази сладка дума”. И младият човек, лишен до тогава от дом, влязъл в жилището на лекаря, като собственик.

Аз съм твоят Бог. Ти не си сираче. Наричай Ме Татко. Знаеш ли колко сладка е тази дума? Така ли се обръщаш към Бога, когато Му се молиш? Или още се скитащ разочарован от живота, без небесен Баща?

Един японец разказва: „Повярвах в Исус. И колко ми е леко сега! Преди имах много богове. Трябваше да угаждам на всички. Обръщах се на четири посоки към тях. Пред всеки храм произнасях дълги молитви. Сега минавам с дигнато чело край тях. Имам мир – Бог ме люби. Грижи се за мен.”

Помнете Бога! Нека Той да заеме първото място в сърцето ви. Чрез молитва имайте трайна връзка с Него. Бъдете му благодарни. Благодарният е добър, приятен и щастлив. Неблагодарният е противното. Отговорете с любов на любовта Му. Ето Той застава сега пред теб и те увещава: **„Сине мой, дай ми сърцето си”**. Какъв е твоят отговор?

Глава 6 - ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО

Понеже аз живея и вие ще живеете (Йоан 14:19)

Христос възкресе! Две хилядолетия вече християните носят този небесен привет. Така църквата представя живия Спасител и вярата в Неговото възкресение, като основа на своето съществуване и твърдата увереност, че Божието дело пребъдва.

Богочовекът е на път към Голгота. Само десет часа Го делят от жестоката Му смърт. Мъчителни инквизиции предстоят. Мнозина биха простенали: „О, аз никога няма да се върна. Всичко е свършено.” Но Той вижда празния гроб, величествения триумф над греха, ада, смъртта и сатана. И тържествено заявява:

1. **Аз живея.** Тази истина винаги е будила, както радостно ликуване, така и мрачно неверие. Още на първия Великден позорно избягалата от Исусовия гроб Римска стража, подкупена от Христовите убийци, разпространяваше мълвата, че Спасителят не бил възкръснал. Учениците му Го били откраднали. Това те видели, като спели на поста си! Какво жалко самооплюване! Мълвата подета от предателите и фарисеите стига и до нас. Апостолите, пророците и мъчениците, обаче твърдят, че Той възкръсна. И чудно ли е, че човечеството винаги е вярвало не на предателите, а на апостолите. Не на убийците, а на пророците. Не на фарисеите, а на мъчениците за вярата си. Не на гузните съвести, а на доблестните борци за мир.

2. **Живот!** Какво славно, желано нещо си ти! Ние не знаем що е той, но много добре го разбираме и протягаме ръце към него. С него започваме нова ера за планетата ни. Всяка поява на живот след тежка зима или в младо семейство се посреща с дълбока затрогнатост и бурна радост. Достоевски в романа „Престъпление и наказание” твърди, че ако попитаме някой осъден на смърт, какво би предпочел, екзекуция или да остане жив на висока площадка от един кв.м. той ще предпочете площадката, но да живее, да живее. Колкото и да живеем ние не се насищаме на живота. Нещо повече. Все се надяваме, че тепърва ще започнем истински да живеем.

3. Колкото е желан животът, толкова е голямо **отвращението ни от смъртта.** Докато тя шета, признаваме, че животът ни е най-несигурното, а смъртта най-сигурното нещо на земята. Запитваме се: Защо има смърт? О, как желаем тя да не съществува! Но запитвахме ли се някога, защо има живот? Такъв въпрос е въобще излишен. Ние инстинктивно съзнаваме, че смъртта няма право да съществува. Тя е узурпаторка. Първичното, основното е животът. Той е господарят. Смъртта се е появила по-късно. Тя е разбойник, когото търпим, поради нашето безсилие.

4. **Но има живот, който не е живот.** Той не заслужава да се живее и мнозина доброволно го напускат. Ставаме рано. Тичаме на работа. Връщаме се уморени. Почиваме си. Създаваме дом и потомство. Страдаме. Боледуваме. Ядем и пием. Умираме. Нима това е всичко? Животните също така живеят, без нашите модни дрехи и меки легла. За нас няма ли нещо повече? Приличаме на екипажа на подводница. Живеем в тежка атмосфера, трудно дишаме, лесно се уморяваме, често се нагрубяваме, бързо се разболяваме, многократно се отчайваме. Ожидаме за друг живот, в чиста свежа атмосфера. Някой обзети от бяс към плътски удоволствия напразно се стараят да отклонят душата от копнежа по истинския живот в Христос. Чрез насилия, убиват в нея ожидането за Бога и стават палачи на себе си. **Заровени в материалния свят, остават слепи за духовните ценности.** О, колко много слепи има по света! Попитайте блудния син: Какъв беше животът ти в бурния свят? И ще ви отговори: Това не бе живот, а свинщина. И когато бях богат, и когато осиромашах, и когато ме обикаляха много приятели, като пчели около мед, и когато гладувах със свинете, всичко това бе свинщина. Животът е само у дома при моя мил баща.

Преди години намерили сред океан лодка с трима мъртви моряка. От оставените книжа разбрали, че лодката имала повече пътници, но нямали храна и по жребий убивали и изяждали някого. Останалите умрели от отравяне. Нима това е живот, когато хората се мразят, убиват и самоизяждат?

5. **И вие ще живеете.** Какво славно обещание! И с у с не иска да живее с а м. И нас прави участници на Своето тържество. Ако Той бе останал в гроба, там щяха да бъдат погребани не само Неговите кости, но и светлите надежди, радостната вяра, слънчевата любов на човечеството. Но **Той възкръсна!** Каква радост е това за наскърбените, сила за немошните, надежда за отчаяните, подкрепа за унилите!

Големият реформатор Мартин Лютер бил меланхолик. Често изпадал в мрачно настроение, поради ожесточената кампания против делото му. Тогава вземал тебешир и пишел с големи букви по пода, по стените думата *вивит* /Той живее/. Следователно църквата няма да пропадне. Злото няма да я надвие. Можем да минем през изпитание, но който иска да избегне страдание, ще си остане завинаги слаб.

Вярата ни води до вечния живот. „Висшата идея на земята е една, а именно идеята за безсмъртието на човешката душа. Всички останали висши идеи на живот, с които човек може да живее, произхождат от нея.”(Достотевски) „Ние вярваме в безсмъртието не защото сме го доказали, но винаги се стараем да го докажем, защото вярваме в него.”(Мартенау). Надеждата за вечния живот поставя край на безсмислицата на нашето съществуване. Затова християнското погребение трябва да се извършва не с плач, а с песни, не с отчаяние, а с високо развети знамена. В една от последните си проповеди великият проповедник Муди казал: „Ако вестниците скоро пишат, че Муди е мъртъв не вярвайте. И като електрически ток минал през слушателите. След няколко седмици пресата наистина публикувала с големи букви вестта: Муди е мъртъв”, но един от почитателите му пише: „Аз не вярвах.”

Един студент пише: „Веднъж професор К. чете лекция на догматична тема: „Има ли възкресение и вечност?” Неговият отговор бе отрицателен. С тъжна усмивка той завърши лекцията си: „Господа, съжалявам, че ограбвам от душите ви последната искра набожна, детска вяра, но ако бих казал, че има безсмъртие и възкресение това би значело отново да въведа мрачната, невероятна мистика в нашия просветен век, доведен от факлоносците на модерната наука. А това няма да направя. Утешете се с мисълта, че всичко е било красива измама. Събудете се. Бъдете мъже! Мислете: това бе само хубав сън. Разкъсайте немилостиво това съновидение! То е било само измама през всички векове. И така, науката ни казва: Няма безсмъртие и вечен живот!” След няколко дена посетих моя приятел, студент по медицина с когото споделих вътрешните си борби. А той ми каза: „Знаеш ли, че младата и красива съпруга на професора починала след операция. Ще бъде интересно, каква ще е следващата му лекция.” След 14 дни професорът се яви. И пак избра старата тема: „Има ли възкресение и вечност?” Гробна тишина цареше в препълнената аудитория. Предчувствахме, че предстои нещо много важно. И той започна с дълбоко развълнуван, сподавен глас: „Господа, принуден съм още веднъж да говоря върху тази сериозна тема. Великият, всемогъщ Бог, който обитава в небесата и съкрушените сърца, показва това на мен, бедния грешник преди две седмици, в нощта след миналата лекция, на смъртното легло на моята мила съпруга. Да, Той ми показва по съкрушителен начин, че **има и Бог, и възкресение, и вечност.** Простете ми, както моля и Бога да ми прости, че твърдах противното. Сега си вземам думите назад. И какво бих сторил аз, бедният, къде бих намерил опора, ако нямаше безсмъртие и възкресение?” Той не можеше да говори повече. С вик на болка силният 40 годишен мъж се строполи на катедрата в

несвяст. Кой би могъл да опише вътрешните терзания, през които бе минал професорът през последните дни. Но Бог и истината победиха и в него!

6. **Как сме ние? Живеем ли или само вегетираме?** Който знае истината, и не я следва, прилича на човек, който вечер пали лампа в дома си, но ходи със затворени очи. Даваме ли нещо на Бога? Може ли съвестта да бъде спокойна, когато всеки ден приемаме толкова много и то незаслужено, а нищо не правим за Него? Той ни кани: „*Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени и аз ще ви успокоя*”. Ето протегнатата Божия ръка. Поеми я! Не оставай с ръце в джобовете или стиснати юмруци, т.е. в безразличие и студенина. Скоро ще бъде късно. Той ще те отмине. Който не иска да вярва, когато може, няма да може да вярва, щом поиска. „Не се копае кладенец когато ожаднеем”, гласи една поговорка.

7. **Христос, възкресе!** Тази велика истина би трябвало да се впише във всяко сърце, селище, семейство. Ликувайте братя, радвайте се сестри! Христос е жив! С Него и ние живеем. Вдигнете глави вие унили, отчаяни, наскърбени души. Вашето изкупление наближи. Последната дума има не страданието – а утехата, не греха – а прошката, не злобата – а любовта, не мракът – а светлината, не смъртта – а вечният живот. Той е жив! И днес Той е с нас чрез Святия Си Дух. И днес спасява всяка душа, която се кае. И днес освобождава от всяка верига на сатана. Победно се вее Неговото чисто знаме над злото и греха. Затова нека бодро и верно да застанем под него. И на всеки братски привет да отговорим с цяло сърце: **Наистина възкресе!**

Април 1971 г.

Ваши предани в Спасителя Христос:
Елзи и Симеон Попови